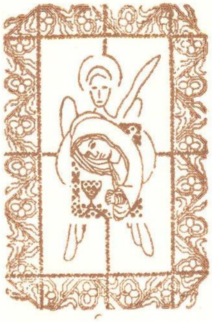
ION ȚOLESCU

LA ICOANĂ

POEZII

1937 * 13 IANUARIE * 1967

COLECȚIA DACOROMANIA

ILUSTRAŢII DE
D. ANASTASE

DE ACELAŞ AUTOR:

Sânziana poezii. Ed. Cugetarea. Bucureşti, 1940.
Din crucea pădurii, poezii. Ed. Carpaţii. Madrid, 1955.
Arhanghelul Mihail, poezii. Colecţia Dacoromania. Madrid, 1959.
Iconarul, poezii. Colecţia Carpaţii. Madrid, 1962.

ION ŢOLESCU

LA ICOANĂ

poezii

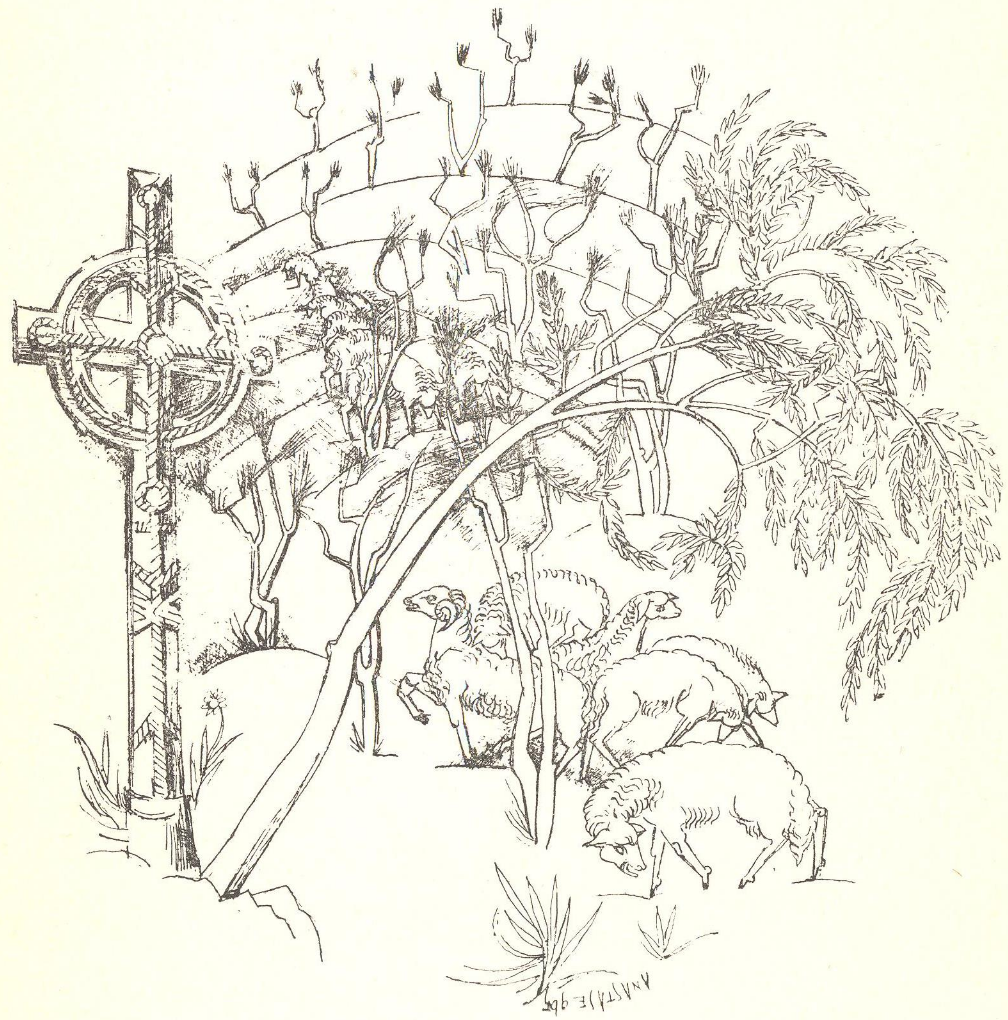
MADRID
1966

Depósito legal: M. 18.509-1966

Gráficas Benzal.—Virtudes, 7.—Madrid

În pragul orbitoarei străluciri
a cerului, la «Icoană»...

ION I. MOŢA

LA ICOANĂ

Umbra lui c'așa-i de mare
Şi doar cetină-i pe jos,
Că nu crește nicio floare
Lângă bradul cel frumos,

Tu, sub tainele cerești
Lângă bunul Dumnezeu,
Gândule, cum poți să crești
Floarea sufletului meu?...

...Lângă cerul luminos
Unde cresc sub crengi cu stele
Florile inimei mele...

Acolo de multe ori
M-a dus roua ochilor
Lângă fața lui Cristos.

ADEVĂR

Doamne, câte mintea Ta socoate,
C'ai făcut pământul din nimic
Şi-ai dat chip și mădular la toate
Pân'la unghia degetului mic,

Mintea Ta cu care-i măsurată
Subțirimea firului de păr,
Nicicum ca să'ncapă'n bolta toată
Cât în mine-ai pus din adevăr,

Adevăr că 'n cruce spânzurate
Mâinile piroanele-Ţi străpung,
Adevăr ce-i mai presus de toate
Că mi-ai dat Tu lacrima să plâng.

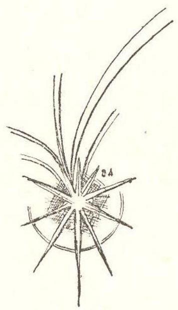
SCRIPTURĂ

Târziu când miezul nopţii mele bate,
Şi scriu şi singur mă trezesc din gând,
Mi'mparte gândul viaţa'n jumătate
Ca cerul steaua depe cer căzând...

Mi'mparte gândul viaţa'n două când
Cu ochii astfel aplecaţi pe-o carte,
Eu că trăiesc aievea şi nu sânt
Cu gându-acela în realitate...

Eu că trăesc aievea și nu sânt,
Tu, moarte, vii cum m'ași trezi din gând,
Cum m'ar fi smuls cu gândul din lectură

Vreo lacrimă din ochi sau vreun cuvânt...
Câte-un cuvânt așa ieșit din gură,
Ce-l caut toată noaptea prin Scriptură!

OSTIE

Insetoșat de-a cunoştinței sete
Se'ntreabă sufletu-mi mereu de sine
Ca ochiul care singur nu se vede
Doar în oglinda ostiei divine...

Ca ochii ce'n oglinzi se pot vedea,
Că poate gândul meu să Te cuprindă
Şi'n Tine-mi văd toată ființa mea,
Tot sufletul mi-l văd ca'ntr'o oglindă,

Când vii Tu Doamne pe a tainei cale
Şi'n trup cu trupul Tău mă'mpărtăşeşti
Şi eu gândesc cu gândurile Tale
Şi văd cu ochii Tăi dumnezeeşti.

TAINA SUFERINŢEI

Mi-i sufletul cu floarea'n nemurire
Şi rădăcina prinsă'n taina morţii
Ca tăinuita stelei licărire
Ce s'a aprins pe cer din umbra nopţii;

Ca o arípă de Arhanghel vie
Ce lumile din cer le-a despărţit,
Când taie steaua din văzduh făşie
Ea coborând la mine din zenit

Că s'a aprins din taina crucii, Doamne,
Şi, iată gând mi-ai dat să n'o'nţeleg
Când a'nflorit Grădina Getsemanei
Şi sufletul mi l-ai cuprins întreg...

Cu taina suferinţei care'nvie,
Care-a'nflorit cu steaua depe cer!...
Noi ţi'nflorim cununa, veşnicie,
Cu sângele pe care tu ni-l ceri.

NEVEŞTEJITĂ FLOARE

Surâde-a vieţii creangă înflorită,
Surâde roua 'n ochi de trandafiri,
Ci tu lumină'n veci neasfinţită,
Dece plângi, suflet, tu pe amintiri?

Dece plângi tu când viaţa'n noi surâde
Ca roua primăverii pe-un mormânt?
Dece plângi, suflet, tu, pe-atâtea câte
Sunt astăzi doar şi mâine nu mai sânt?

Surâde jos lumina primăverii
Care-a'nălbit în cimitir cărare...
O, tu, ce eşti lumina învierii,

Dece plângi tu când luminezi de sus?
Dece plângi tu, neveștejită floare,
La sânul tău când legeni pe Isus?

TOATE CÂTE TREC

Stinși că-s pe troițe
Ochii Tăi la denii
Şi le-aprind Arhangheli
Stinsa lumânare
Când mironosițe
Vin cu mirodenii
Să ne-aprindă'n candeli
Lacrimile Tale...

Că s'au stins pe zare
Toate-acele stele
Ochii veşniciei
Ce mi-aprind în gând,
Pentru cine oare
Lacrimile mele
Câte-au fost să fie
Şi azi nu mai sânt?

Inima mea bate
Oare pentru cine?...
Pentru cine oare
Cerul Tău întreg?...
Că nu eşti când toate
Îmi vorbesc de Tine
Şi sunt stinse'n mine
Toate câte trec...

PRINTRE COROANE

Visul Tă cel rupt din soartă
Veşnic că străluce'n fir
Stelelor ce chip ne poartă
Puşi în tron la cimitir,

Steaua depe cer să'nsamne
Somnul drepţilor când dorm,
Visul Tău, Mărite Doamne,
Când tresar din el prin somn,

Visul Tău ce'n cripte zace
Când fac gardă la icoane,
Srăjuind eterna-Ţi pace,
Ochii-mi stinşi printre coroane.

PLÂNSA FAŢĂ DE FECIOARĂ

Ca un astru'n asfinţire
Ce-a aprins pe căi lactee
Stelele ce răsăriră...
Steaua depe firmament,

C'o aştept eu azi să cadă
Lângă ochii mei să stee,
Mi Te-arăţi şi-mi văd eu toată
Viaţa mea într'un moment...

Plânsă faţă de Fecioară
Doamne, că-mi arăţi Tu mie,
Ochii Tăi ce lăcrimară
Peste gândurile-mi reci...,

Când din turn de catedrale,
Lăcrimând într'o făclie,
Ţi-aud hohotele Tale
Cum răsună'n veci de veci.

SATUL

Din viers cu cimilitură
Când mai lin, când apăsat,
Că zice toaca din gură
Voia Domnului prin sat,

Din zăpezi cu iie albă
Satu'ntreg s'a primenit
Şi i-a pus pe iie salbă
Soarele din răsărit...

Cusături, poteci, când vin
Către schit cu lumânare
Sufletele de creștini
Pentru zi de sărbătoare...

De chiciură şi beteală,
Pela poale și pe mâneci,
Florile inimii sale...
Să-i placă Sfintei Dumineci!

DUHUL DRAGOSTEI

În zadar sabia ochilor mei
Care Te apără de cei răi.

În zadar mi-i umbletul, firea,
Care-Ţi măsoară nemărginirea,

În zadar întinderile cu apele
Cu care-aduc la Tine pe-aproapele.

În zadar lacrima stelelor depe cer
Din ochii veșnicelor tăceri,

În zadar, Doamne, Te-am ascultat
Ca'ntr'un vis de care-am uitat.

În zadar speranța cu care-mi arăți
Eternele singurătăți,

În zadar mă'ncunun cu credința
Ca să-Ți împodobească ființa.

În zadar mâine, în zadar ieri,
În zadar oriunde și nicăieri,

În zadar candela din crucea nopții,
În zadar ora morții...

Că iadul de l-aşi sparge cu viața mea
În afară de inima Ta,

În afară de duhul dragostei sfânt,
În zadar că și sânt, şi nu sânt!...

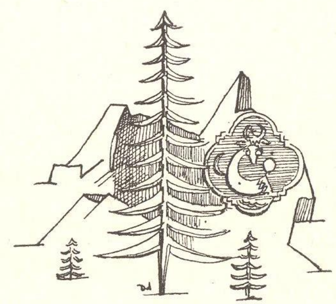
...Ştiu,-mi-a zis Dumnezeu- te cuonosc...
De nu te-aşi fi gândit eu, nici n'ai fi fost!

ROMÂNIA

În duhul crezurilor mele
Cu gândul, Doamne, Te cuprind
Cum crugul valurilor grele
Mă prinse'n țărmuri de argint...

Cum din pământul strămoșesc
În duhul Tău mă'nalț acuma
Cu gându-mi ce Te preamăresc
Cu care-ai zămislit Tu huma...

Când mânile-Ți mă frământară
În lut să-Ți cânt eu veșnicia...
Și-apoi mi-ai dat un colț de țară
Și i-ai pus nume: România.

RUGĂ DEPE RARĂU

Sfinte gândurile tale
Că'nfloriră pe pământ,
Ştefane Vodă cel Mare,
Ştefane Vodă cel Sfânt,

În genunchi rogu-mă ţie,
Lumânare când ţi-aprind,
S'auzi lanţul de robie
Şi cătuşa-mi zăngănind...

Să se'nalţe-aşa din groapă
Chipul sufletului tău
Care-i lăcrămează'n pleoapă
Schitului depe Rarău,

Să te-arăţi, să-ţi văd lumina
Pe piept ţării mele salbă,
Spadă'n mâna ei Tighina,
Coif pe cap Cetatea Albă,

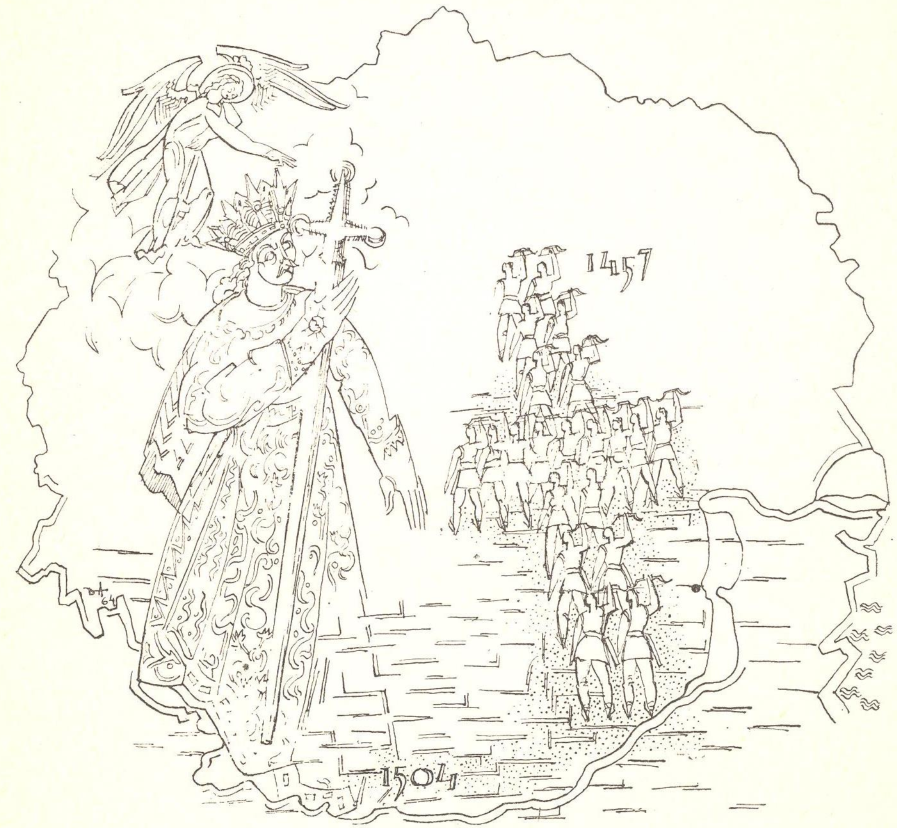
Nistrul brâu, Tigheciul zale,
Putna semn pe piept creştin,
Ochiul strajă la hotare
Tu Cetate din Hotin...

Sfinte gândurile tale
Că'nfloriră pe pământ,
Ştefane Vodă cel Mare,
Ştefane Vodă cel Sfânt,

Criptei tale care doarme
Mă rog s'o aud șoptind
Glasul tău şoptind «la arme»
Din coroana-ți de argint...

Semnu-acel ce zace'n fiare
La fereşti de'ntemnițați
Doamne, binecuvântare
Fă-l pe piept de cruciați,

Să-l pun flamură'n hotare,
Să-l trec Prutul din Carpați.

SEMĂNĂTORUL

Eu sânt semănătorul
Cu brațe'n răstignire
Ce-și seamănă ogorul
Cu picături de sânge...

Cânt munca ce se leagă
Din brațele martire,
Golgota Ta întreagă
Când trupul meu îl frânge.

Eu sânt semănătorul
Ce-a semănat durerea,
În inimă ogorul
Cu fier de crez arând...

Cânt munca în lumina
Din spicele acelea
Ce-au scos cu rădăcina
Icoana-Ţi din pământ.

«CĂ TU EŞTI CĂPITANUL...»
(Ion I. Moța)

lui Corneliu Zelea Codreanu

Că eu mă duc în Spania departe
Să duc vlăstar din crezurile-ți verzi,
Că eu mă duc, Corneliu, azi la moarte
Mâhnit nu fi că fratele ți-l pierzi...

Mâhnit nu fi; că tu ești Căpitanul!...
Sub spicul jertfei mele-al tău ogorul!...
Şi de crescură holdele și lanul,
Din grâul tău eu sânt semănătorul...

Ci doar aprinde undelemnu'n candeli
Din legământul meu de fier și sânge,
Cum păzitor, din suflet de Arhanghel,
A luminat în pieptul meu un înger...

O jertfă care nu ne mai desparte...
Şi mărturie-o pun lângă Isus!
Că eu mă duc, Corneliu, azi la moarte,
Voi coborî cu moartea ta de sus.

FI-MI-AR FI DE'NVĂŢĂTURĂ

C'ar fi fost înger din fire,
Sus cu el la mânăstire!...
Dar îl prinse-un dor grozav
Şi-l trânti la pat bolnav...

Dar ce dor, jale mă nene,
D'ăl făr'de Enachi pe gene,
D'ăl ce'nfige unghia'n carne,
Că'n loc de arípi cresc coarne...

Că de-atâta curătură
Iată-l și pus în trăsură
Cu Ielele gură'n gură,

Cu beteli și cu inele
Şi la roți cu tinichele...
Fi-mi-ar fi de'nvățătură!

FLORI FRUMOASE, POAME RELE!

Pom al vieții care lângă
Sufletele noastre crești,
Îngerul cel bun te -ajungă,
Roua ochilor cerești.

Ploaia cerului să curgă
Ramul de păcat ți-l spele
C'a'nflorit și-a dat în pârgă
Flori frumoase, poame rele!...

Flori frumoase, poame rele,
Doamne, inimile-acele
Ce s'au risipit pe jos!...

C'au ieșit 'naintea vremii
S'au strâns fluturii pe ele
Şi-au crescut mai dulci cu viermii...

Şi-au crescut cu chip frumos!

C'AM VRUT, ŞI-AM FĂCUT NEVRUTA!

Foaie verde spic de orz
Tu-mi dai, Doamne, gându'ntors
Însutit și înmiit,
Măcar că nu l-am plivit!

Foaie verde spic de grâu
Tu-mi crești holda pân'la brâu,
Pân'la brâu și subsuoară
Să m'acopăr de ocară...

Foaie verde măr domnesc,
Doamne, că mult mă căesc
Că din roua Ta sfințită

A băut și-o pălămidă,
Pălămida și cucuta...
C'am vrut, și-am făcut nevruta!

CRESCUŞI STRÂMB

Crescuşi strâmb,
Cuib de porumb,
Tu, că nu mai crești
În rugă,

Tu, ce'n vânt
Nici nu te-ai frânt.
Tras de-un vrej,
Culcat de-o tiugă!

Ieri mătasa
Prinsă'n boabă,
Preţioasa
Ta podoabă...

Azi pe faţă
Ţi se pune
Cu mătreaţă
De tăciune.

Boabe seci,
Stiuleţii lungi,
Jos printre dovleci
Pe brânci,

Ieri, lujer
Cât vârful casei,
Azi, ridici la cer
Cocoaşe,

Stând pe-o mână
Într'o rână
Printre foi
De mătrăgună...

Crescuşi strâmb,
Cuib de porumb...
Să te dau la boi
Te rump.

PIAZA REA

Din raiul lui Ivan amintire
Dela Ion Creangă citire.

Când a zis ea jurând...
«Dirăptate să fie»...
Eu, în gând...
«Fugi d'aci, sărăcie»...

Dar ca să nu-mi aprinz
În cap paie,
N'am mai zis
Nici laie, nici bălaie,

Că, ce mai iacă-te
Tura-vura!...
Mi'nchiseră cu lacăte
Gura.

Dă la deal,
Dă la vale...
Îi zic, «mulțumim dumitale»...

Și, c'o fi,
C'o păți...
Ne puseră pe cap pirostrii

Ai, că de așa sărăcie
De târg,
Nu mai putui zice fie
Nici cârc!

A venit aşa
Pe'ntâmplare
Cum îţi vine cocoaşa'n
Spinare,

Când te luară
La iarmaroc,
Biată ţară
Fără noroc!

Vai de sat,
Că ce mireasă!...
Că mi-a dat
Busta'n casă...

Că m'am prins în horă
De fecior
Să-ţi aduc o noră
Pe cuptor

Biată mămucă
Dragă,
Iată joc amu că
Nu-i şagă...

De-atunci că bine
Mai huzurea...
Ieşea lucrul gârlă din
Mâna mea...

Nici că grabă
Să stea lângă plită
Cât e de slabă
Şi de stâlcită...

Îmi zice că
Decând ea mi-i gazdă
Iacătă-mă
M'am dat la brazdă,

Că ea-i la mine
Cu soartea mea...
Eu o văz bine
Că-i piaza rea

Că din ce-agonisii
Mi-a lăsat
Vreo două dumerlii
De păsat,

Ducă-s'ar duce
Din bătătură,
Că-mi tot fac cruce
Cu limba'n gură...

Că-i cu mine ca omida
Cu frunza,
Vântule rău de-i da
Peste dânsa...

Şi-i ca negura
Şi cu soarele
Că mi-a luat gura
Şi picioarele!...

Câteodată
Pune bănuele
Să cârtească de toate
Cele,

Pe cât era
Doar grija mea
Ca să nu mă bage'n belea...

Cu vruta, cu nevruta,
An după an
Mi-a trecut
Ciolan prin ciolan...

Vai de ea sămânța
Săracului
Când dă'ntr'ânsa
Cânepa dracului,

Facă-mi-s'ar ca sgura
Prichiciului,
C'am ajuns în gura
Gârliciului...

Că nu -mi mai iau samă
Că mă chiamă Ion
Sau că mă chiamă
Noul Sion...

Şi-am zis că
Doar acatistă
Mă scapă,

Când or să-mi pună
Paraua'n mână
La groapă.

23 August 1944

CELULĂ
(1944)

lui RADU GYR

Cu păduchii și guzganii
Orb în hrubele adânci,
Frații mei, fiii Satanii
Mi-au dat sufletului brânci.

Şi mi-au pus gratii la hrubă
Pe-ai mei ochi fără lumini,
Pe-al meu trup cojit de bubă
Sângerând pe rogojini...

Pe-al meu trup stropșit de bice
De scâncit că-s făcut ghem...
Numai inima-i ferice
Că pot, Doamne, să Te chem.

Ochii-mi dând să Ţi se'nchine,
Pe ei colcăe furnici...
Vino, Doamne, lângă mine...
De când n'ai mai fost pe-aici!

VĂCĂREŞTI
1 9 5 7

lui C. OPRISAN

Şi ne rugam plângànd de moarte
Dar n'a vrut moartea să murim
Cu trupul doar, cu oase sparte,
Acolo'n camera de chin.

Cât am strigat-o din fereastră
Ca să ne ia depe pământ,
Moartea trecea prin fața noastră
Şi ne rugam de ea plângând...

Că plânsul nostru'n mezul nopții
Părú un scâncet de strigoi...
Plângeam așa s'audă morții
Din cer sa vină ei la noi.

Dar nu de-amarul suferinței,
Că nu murim ni-era durerea...
Plângeam așa cum plâng și sfinții
Când le ia Lucifer puterea.

MOŞ CRĂCIUNE!

Moș Crăciune,
Moș Crăciune,
Că vii tu cu daruri bune,

Mă rog ție
Cu făclie
Pentru ce mi-aduci tu mie...

Să ştii că
Nu voiu nimica,
Doar s'o aperi pe mămica,

C'aicea-s
Doar eu cu ea,
Că n'avem pe nimenea!

Moş Crăciune,
Moş Crăciune,
Că vii tu cu daruri bune,

Pe poteci
Din cer să treci
Printre îngerii din veci

Cu căluți
La sănii iuți,
Ca să nu cumva să-ți uiți

Şi să spui
Tăticului
Că sânt eu în locul lui...

Şi ce-a zis
Să-mi spui în vis
Sau să-mi laşi sub pernă scris.

EXIL

In noaptea asta de Noembrie
Îmi cânt exilul în surdină
Cum cântă pompele funebre
Ce le zăresc într'o vitrină...

Cum dinspre azi spre ieri aieve
Cu gândul Jeanei D'Arc, eu urc
Spre dealul Sfintei Genoveve
Dinspre grădina Luxemburg,

Şi văd în ploaie Panteonul
Plângând pe lespezile-acele,
Că'n jurul meu îmi strâng paltonul...
Te-acopăr bine'n el, durere!

Paris, 29-30 Noembrie 1963

SINGURĂTĂŢILE

Închis-au porţile
Singurătăţile
Pe-acele zile
Din alte dăţi,

Pe chipul care
Azi creşte floare
În cimitire
Când mi te-arăţi...

Pe-acele zile
De-odinioară,
Piatra'negrită
Pe care crești,

Tu, amintire,
Albă petală...
Fără ispită,
Fără nădejdi!

SMARALDE

En cânt azi privirile-acele
Ce-mi ridică ochii spre cer,
Raza primăverilor mele
Asfințită'n roua de ieri...

Lacrima sfințită'n iubirea
Câmpurilor noastre de flori
Care-mi scaldă'n rouă privirea
Când în inima mea cobori.

Smulsă din a nopții ispită
Licărind pe ceruri o stea,
Eu cânt lacrima-ți înflorită
În surâsul care plângea...

Lacrimile-acele, smaralde,
Ca'n petale de trandafiri
Ce s'au stins sub razele calde
Ale primei noastre iubiri.

SIMBOL

Divinei creații
Că-i floarea simbol,
Eu ochii-mi din spații
La flori îi cobor,

La floarea luminii
Ce crește pe frunți
Ca floarea reginii
Pe vârfuri de munți...

Şi ochii-mi spre lume
Privind împrejur
Văd mâna-Ţi cum pune
La toate contur

Şi-mi spune el gândul
Când inima-mi bate
Că'n mâna Ta eu sânt
Măsură la toate,

În pagini cu scrisul,
În piatră cu daltă,
În suflet cu visul
Din lumea cealaltă.

PICĂTURI DE CEARĂ

De-atâtea ori pe geană
M'ai luminat, durere,
Cu soarele de iarnă
Peste zăpezi când treci,

Cu vorba-mi depe buze,
Cu lacrimile mele,
A dragostei nespuse
Lumini care sunt reci...

De-atâtea ori cuvântul
Că mi l-ai stins, tăcere,
El naște'n mine gândul
Din amintirea ta...

Şi picături de ceară
Sunt versurile mele
Iar tu făclia care
Ai luminat cândva.

NICIODATĂ!

Depe țărm cum vântul bate,
Eu privind în larg de mări,
Cresc în sufletul meu toate
Câte-au fost, și-s azi uitări.

Dintr'o lume 'ntr'altă lume
Ca și zarea dintr'o zare
Vine gândul meu ce-mi pune
Numai semne de'ntrebare...

Că simt valul ca și gândul,
O speranță îngropată...
Strigă'n țărm ceasuri dearândul :
Niciodată !...Niciodată !...

ÎNTOARCERE

Și că te-ai dus, iubire, vii tu, dor,
Să te întorci cu-acele visuri iară
Cu-acele'nalte cârduri de cocori
Din începutul cald de primăvară...

Cu-acei cocori cu sborurile'nalte
Pe cerurile inimei nomazi
Care vin azi din țările mai calde
Te'ntorci tu, dor, în sufletul meu azi...

Te'ntorci, iubirea mea de altădată,
Cu-acele păsări negre călătoare,
Cu-acele cârduri de cocori, săgeată,

Eu te primesc cu streașină de schit,
Eu te primesc în pieptul ce mă doare,
Cu-acelaș turn de gânduri părăsit.

PĂMÂNTULE CARE MĂ'NGROPI!

Am întrebat roua'n grădină,
Am întrebat pe ceruri luna,
Dece-i dau florile'n rugină,
Dece stă tristă'ntotdeauna?...

Dece'n amurg îi pune vântul
Al negurilor văl pe față
Când razele-i privind pământul
L-acoperă cu flori de ghiață?

Am întrebat frunza de plopi,
Dece-i cu lacrimile'n ochi?...
Şi mi-a răspuns plângând o floare

Cu roua strânsă'ntre petale...
Mi-a spus că-s lacrimile tale,
Pământule care mă'ngropi!

F Ă C L I A

Prinsă'n sfeşnic, cine ştie,
Vii c'au fost, câţi morţi de-atunci
Te-au aprins şi tu, făclie,
Irosită'n picuri plângi!

Poate plâng ei morţii'n tine
Şi cu gândul lor ne-ajungi
Şi că rândul nostru vine
Poate tu pe noi ne plângi...

Că trăind cu-a tale plângeri
Strânse'n sfeșnic mușuroi
Gândim că pe morți îi plângem
Şi ne plângem noi pe noi.

PASĂREA

Stând pe ram e cât o frunză
Pasărea dintr'un salcâm,
Singură, de noi ascunsă,
Lângă marginea de drum...

Eu venind așa pe cale
Singur și gândind la moarte,
Dela cântecele sale
Mi-era sufletul departe...

C'am trecut ea m'a privit...
Şi mi-a spus din ciripit,
Pasărea dintr'un salcâm,
Că-i și ea pe-acest tărâm!

NEANTUL

Liniștea din astă seară
E-așa c'o aud cum bate
Din inima-mi solitară
Aripi de singurătate...

Singur eu cu ea'n odae
Din oglindă mă măsoară...
Cum sunt ochii mei așa e
Liniștea din astă seară.

Liniştea din astă seară
E-aşa că-mi aud eu pulsul...
Şi-mi văd clipa trecătoare
Pe cadran urmându-şi cursul,

Clipele, ce-s foi de carte...
Un «a fost» născând din altul,
Orologiul că mi'mparte
Pe pupilă'n ochi neantul.

LUMINĂ DIN LUMINĂ

De când privesc deasupra mea
S'a stins şi cea din urmă stea

Dar nu de umbră, şi de nori,
Ci'n raza soarelui din zori.

In raza vieţii viitoare
Te-ai stins tu, stea, te-aprinzi tu, soare,

Ca vremea'n veacul ce-o să vină,
Când luăm lumina din lumină.

Te-ai stins și noi nu te vedem
Aprinsă dincolo de vremi.

PESTE VEAC

Atât cât sânt cu duhul de sărac,
Ce să mai cuget peste veac!...
C'abea mă leg la rana ce mă doare
Cu neștiința vremii viitoare!

Sărac ce sânt,
N'am îndrăsneli în gând!...
Când îi jelesc pe morți la vatră
Şi văd că stau pe câmpuri ca o piatră!

Că doar mă uit la moarte și la viață
Atât cât ceasul rău mă'nvață...
Când a venit, e bun venit!...
Nici nu gândesc că nu m'ar fi găsit!

Sărac ce sânt
În cuget și'n cuvânt!...
Când văd că celor care mor
De gândul nostru nu mai le e dor...

Că din noroc și nenoroc
Cei învățați nu m'au urnit din loc
Ca șerpii cei cu limba lor subţire
Cu care cată'n nemurire.

BARCA

Că nu-i chip să-Ţi dau de gând
Ţi-ai făcut din soare pod
Şi vii, Doamne, pe pământ
Şi ești, Doamne, peste tot,

C'ai pus podului picioare
Cerul Tău cât e de'nalt
Dintr'o zare'ntr'altă zare,
Dintr'un țărm în celălalt...

Dar eu că privesc la soare
Ochiu-mi nu vede nimic...
Cât ești, Doamne, Tu de mare,
Cât mi-i cugetul de mic!...

Că pe dedesubtu-Ţi parcă
Printr'al bolții Tale arc
Trecu gându-mi ca o barcă,
Ca o barcă cu catarg...

Şi s'a dus departe'n larg
Prinsă cu catargu'n vânt,
Fără să se mai întoarcă...
Încontro s'o fi ducând?

IDEALUL

Tot alergând prin viață
Urmând noi idealul
Ne ținem toți privirea
Mereu plecată'n jos...

Dece cu-a lumii ceață
Ne-acoperim calvarul
Fugind de amintirea
Acelui gând frumos?...

...De crezurile-acele
Ce le trăiam cu toții,
Azi, carte aruncată
Pe-un vraf într'un ungher...

Că străluciri de stele
Ne-ajung din umbra nopții
De-atâta vreme, iată,
N'am mai privit spre cer!

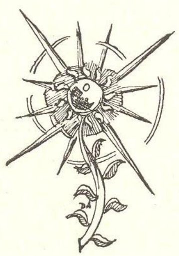
ÎNFLORIND DIN REA ISPITĂ

Înflorind din rea ispită
Eu ce'n veacul meu mă ferec
Şi-Ţi văd steaua răsărită
Ce-a crescut din întuneric,

Ca și cea firavă floare
Ce din peșteră adâncă
Sfredelește drum spre soare
Spărgând stâncă după stâncă,

Dând la Tine să se'ntoarne
După fiece păcat,
Ca și floarea urgisită,

Înflorind din rea ispită,
Mulțumescu-Ţi Ţie Doamne
Că mă'nchin și m'ai iertat!

GÂNDURILE

Doamne Tu din veșnicie
C'ai dat gândului cuvânt
Şi-așterni vorba-mi pe hártie
Cum și frunza pe pământ,

Frunza depe creanga toamnei
Vânturile reci c'o rup,
Mă gândesc la Tine Doamne
Ce-ai dat gândurilor trup,

Trup din cap până'n călcâie
Cât să'ncapă'ntr'un sicriu...
De nu se'ntorc iar la Tine,

Rămâie-vor pentru cine?...
Pentru cine-or să rămâie
Gândurile ce le scriu !

MISTICĂ

Schimbat eu la față
Cu candele sfinte,
Doamne, cum trag plopii
Trupuri din pământ,

Îmi trag duh și viață
Dintre oseminte,
Aievea cu ochii
Cum Te-ași fi văzând...

Cum vede o umbră
Lumina și piere,
Viu c'ași fi'ntr'o floare
Din adâncul gropii,

Prin geana mea sumbră
Văd morții'nviere...
Şi mă uit și-mi pare
Că Te văd cu ochii.

UMBRA

Umbră, tu, în mine'nfiptă
Ca o cruce'ntr'un mormânt,
Ca'ntr'un căpătâi de criptă,
Eu că sânt și că nu sânt...

Că sânt azi, că n'oi fi mâne,
Mă ții, umbră, pe pământ,
Umbră, tu, ce vei rămâne
Să-mi ții steaua luminând...

C'or veni lângă morminte
Mâne stelele din zări
Cu aducerile-aminte,
Şi-or aprinde lumânări.

MIREASA

Când m'au dus culcat în raclă
Plecam eu și ea venea
Şi mi-a pus la cap o faclă...
Zicea că-i mireasa mea!

Dar la ochi cine s'o vadă,
Singur numai eu cu ea
Când treceam în dric pe stradă
Îmbrăcat în catifea?!

C'o vedeam, n'o vedeam eu...
Ochii cugetului meu!...
Soare'n zori, stea'n asfințit,

Cine-i? Stie-o Dumnezeu!
C'a venit doar la sfârșit,
Mă'ntreb dece-o fi venit?

EPITAF

Iată viața că trece
Ca și fulgii ce pier
Cu lumina lor rece
Care pică din cer,

Care cad din Tărie
Şi se strâng în nămeți
Cu a lor bucurie
Să ne'ngroape'n tristeți!...

Iată-mi zilele stinse
Ca și steaua din zări
Care'n ochii-i cuprinse
Nesfârșitele mări...

Ca pe palide frunze
Cu arípile'n vânt,
Iată moartea mă strânse
Cu-al său braț de pământ!

A TA CUNUNĂ

Cu îngerii pe ce în miriade
Ce'mpodobesc a Ta cunună, Doamne,
Cu stelele din ochii tristei toamne,
Din ochi de ierni cu fulgul care cade,

Tu lacrima ai pus-o'n ochi la oameni
Că taina Ta în inimă ne bate
Ca să gândim la Tine'ntâi de toate
Să știm că Tu la chip cu noi Te-asameni...

Că ne-ai făcut spre slava Ta, Părinte,
O! cât de jos e-a noastră preamărire
Când muritori gândim la nemurire!

Si ne rugăm de îngeri să ne spună:
Ajunge-vom luminii Tale sfinte
Ce'mpodobeşte'n cer a ta cunună?

ISPĂŞIRE

Doamne, ispăşire de păcat
Mulţumescu-Ţi Ţie că mi-ai dat
Că de vântul cu ispita rea
Frunza depe inimă-mi cădea...

De arşiţa soarelui amară
Lacrimile 'n suflet îimi secară
Şi 'nfloriră 'n ei mărăciniş
Mugurii din ramură deschişi...

Mulțumescu-Ți, Doamne, că mi-ai dat
Al iubirii Tale rod curat
Când de gânduri uit gândind la Tine
Şi-mi sporești nădejdile puține

Cu credința în Duhul Tău cel bun
Şi cu rugăciunea ce Ți-o spun...
Că din umbră cresc către lumină
Ca și roua dintr'o rădăcină...

Mulțumescu-Ți, Doamne, că mi-ai dat
Lacrima cu care m'ai iertat
Când în sinea mea văd trupul Tău
Şi mă prind părerile de rău.

PSALM

Te cântă
Cu inima mea
O ramură sfântă
De stea,

Un soare
Căzut în amur
Cu rodul din floare
În pârg...

Cu gândul,
Cu zilele mele
Ce-Ţi poartă Cuvântul
In ele

Că-şi trag rădăcină
Şi cresc
Din Tine,
Părinte Ceresc!

TRANSCENDENŢĂ

Eu sunt aici făptură lui
Celui ce-i dincolo de mine,
El care-a fost şi e, şi nu-i
Doar rod al vieţii care vine...

Suntem acum unul într'altul
Împreunând cu această clipă
Abisul sângelui şi'naltul
Ce-l urc pe-a gândului aripă.

Uniți în viață și în moarte
Ca'ntr'un altoi duhovnicesc,
Eternitatea ne desparte
În clipa asta ce-o trăesc...

Ci moartea -ar fi eternitate
La el de nu m'ași fi gândit
Cu gândurile mele toate
Ce-ar fi 'mpietrit în infinit,

În ele însele să fie...
C'ași tot gândi mereu că mor,
Prezentul cum e-o veșnicie
Când nu gândim la viitor...

Ci iată că'n realitate
Nimica nu va fi ci este,
Cu duhul care'n porți ne bate
Şi moartea nu ne dă de veste...

Cu sufletul ce'n Dumnezeu
Sălășluește -aici și sus...
El este, -aşa dupăcum eu
Nu pot ca să gândesc că nu-s.

CUPRINSUL

S'a terminat tipărirea acestei cărţi la 8 Noembrie 1966 în atelierele «Artes Gráficas Benzal», calle Virtudes, 7, Madrid. S'au tipărit 500 exemplare.

